

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

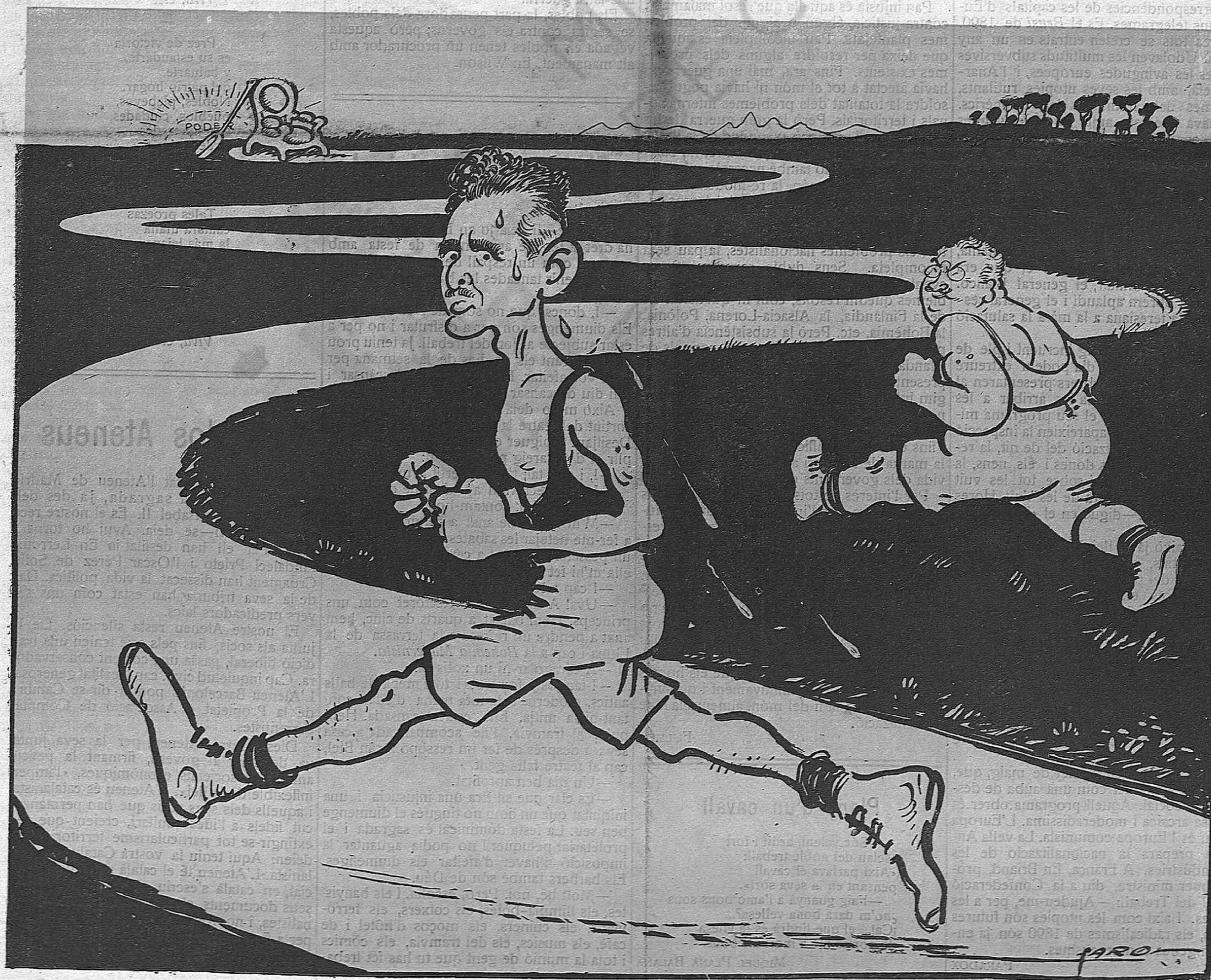
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANJOER, 2'50

CAMPIONAT DE CORREDORS

Qui arribarà, dels dos, primè a la meta?

El qui faci an el altre la trabeta.

D'Annunzio

A Venècia, la ciutat egrègia, en mig de la plaça de Sant Marc, meravellosa, Gabriele d'Annunzio ha parlat al poble. Les seves paraules han estat inflamades paraules de guerra. «Vinc de preparar la metralladora del meu avió—ha dit—i de carregar-lo de bombes.»

Torna, doncs, d'Annunzio a la guerra? Torna la Itàlia a la guerra? No és segur, però el perill existeix. I aquesta guerra nova fóra contra la Iugo-Eslàvia, de la qual és nucli la Sèrbia cent vegades heròica, i potser contra els mateixos estats de la Entente.

I bé: aquesta guerra seria un crim. Noble i santa és la lluita de la sang per un ideal de llibertat i de justícia. Per això era noble i santa la lluita dels aliats contra els imperials. Però la lluita de la sang és criminosa quan té per finalitat la dominació i l'esclavatge d'un altre poble. I els trossos de la costa adriàtica que la Itàlia exigeix són terres iugo-eslaves, habitades per una immensa majoria de iugo-eslaus, que volen pertànyer a la seva pàtria natural i no pas a la pàtria dels altres.

Oh poeta! Descarregueu la vostra metralladora! Treieu les bombes del vostre avió, que duu encara les ales daurades de glòria! No les taqueu amb la sang d'una guerra injusta. La Itàlia, que acaba de completar triomfalment la seva unitat, no té dret a mutilar la unitat de la Iugo-eslavia, jove poble fill de la vella Sèrbia.

Records

No tenim encara història contemporània, però sí una història viva i minuciosa tancada en les col·leccions periodístiques.

Heu's aquí el vell *Brusi*, petit, groc, amb unes gasetilles, uns anuncis, unes correspondències de les capitals d'Europa i uns telegrams. És el *Brusi* de 1890. Aleshores tots se creien entrats en un any milenari. Udolaven les multituds subversives per totes les avingudes europees, i l'Anarquia atreïa, amb les seves utopies rutilants, les ànimes dels humils i dels quimèrics. 1890 anava a ésser, amb les seves vagues del primer de maig, l'any precursor del gran trasbalsament humà.

En aquell dia, *El Diario de Barcelona* no escriu cap comentari analista o recriminador. Ni a l'endemà. La manifestació, enorme, desfila, entre visques i aplaudiments, des de la plaça de Catalunya al Govern Civil, passant per la Capitania general. A Capitania, en la tribuna central, aparegué el que era aleshores jefe militar, el general Blanco. La columna obrera aplaudí i el general responia amb la teresiana a la mà a la salutació popular.

Fou un primer de maig incruent i ple de serenitat. Però d'aquell dia podem extreure una exemplaritat. Els obrers presentaren al governador, per a que la fes arribar a les Corts, una petició amb el seu programa mínim i peremptori. Allí apareixien la inspecció del treball, la regularització del de nit, la reglamentació del de les dones i els nens, la supressió del preu fet i sobre tot les vuit hores. —Nostra Senyora de les Vuit Hores és la nostra verge—digué en el «Tivoli» un orador.

I bé, tot això ja és llei. Els governants, petits Constantins, posaren dalt del seu estandart el llibre del proletariat. Fins les vuit hores per a tots els oficis han esdevingut promulgació oficial. Ja, ja sabem—advertien els obrers de 1890—que concedides les vuit hores en un sol país, patirien les lleis de la concurrència, mes per a això demanem la internacionalització de les vuit hores. Oh, esperit constructiu i clarivent! Aqueixa internacionalització, al cap de trenta anys ha estat decretada a París, i l'exigència aleshores monstruosa per a l'economia burgesa esdevé mida prudent i fàcil.

Així tot lo d'aquell primer de maig, que repetim, va aparèixer com una auba de desarticulació social. Aquell programa obrer és avui cosa arcaica i moderadíssima. L'Europa imperial és l'Europa comunista. La vella Anglaterra prepara la nacionalització de les grans indústries. A França, En Briand, pròxim primer ministre, diu a la Conferència General del Treball: —Ajudeu-me, per a les reformes. I així com les utopies són futures realitats, els radicalismes de 1890 són ja enguany ingenus conservatismes.

PARADOX

La pau incompleta

I ha, en les hores actuals, un perill de pau injusta. I tan pot ésser injusta per la banda dels uns com per la banda dels altres bel·ligerants.

Però hi ha també el perill d'una pau incompleta.

Pau injusta és aquella que resol malament, contra justícia, algun o alguns dels problemes plantejats. Pau incompleta és aquella que deixa per resoldre alguns dels problemes existents. Fins ara, mai una guerra no havia afectat a tot el món ni havia pogut resoldre la totalitat dels problemes internacionals i territorials. Però la gran guerra de les nacions, per la mateixa magnitud de la lluita, ha creat una tal situació, que ha fet no solament possible, sinó també necessària, la total reconstrucció del món, la re-modelació dels Estats, segons la frase que empleà temps enrera Mr. Asquith.

Si, junt amb la pau, no vé la solució de tots els problemes nacionalistes, la pau serà incompleta. Sens dubte representarà un avantatge que una gran part d'aqueixos problemes quedin resolts, com hi quedaràn els de la Finlàndia, la Alsàcia-Lorena, Polònia, la Bohèmia, etc. Però la subsistència d'altres problemes de la mateixa mena, com els de Irlanda, Egipte, Bascònia, Catalunya, etc., representaran un inconvenient dins el nou règim internacional. I que aquest inconvenient no és petit, ho proven els presents conflictes greus promoguts pels irlandesos, els egipcis i fins els indis, conflictes que entrebanquen la marxa de l'Imperi anglès i fan amarga la vida dels governants de Londres.

Per l'interès de tots, els pobles dominats i dominadors, per l'interès superior de l'humanitat, cal resoldre els problemes que resten. Cal apagar els darrers fogons que podrien tornar a encendre les flames de l'incendi i escampar-les altre cop per tot el món.

Pau justa, sí. I també pau completa. Perquè la pau que sigui injusta o incompleta no serà veritable pau. I si després dels horrors de la guerra passada els Governos i els pobles obren de tal manera que provoquin una guerra nova, caldrà creure que els homes s'han tornat bojós definitivament i que vindrà, ja que no la fi del món, almenys la fi de la civilització.

FULMEN

Plany d'un cavall

—Sóc valent, ardit i fort esclau del noble treball: «Així parlava el cavall pensant en la seva sort».

—Faig guanyà a l'amo bons sous ¿no'm darà bona vellesa?... ¡Cal... el que tindrà és la vilesa de portar-me a morí als boues.

MIQUEL PLANA BALANA

Pobles contra governs

A mateix temps que els governs de l'Entente se separen, el Japó des de l'extrem Orient, la Itàlia a Occident, una solidaritat socialista se forma, sense apelar als formulismes internacionalistes. Els socialistes italians són ara més que mai els nostres amics—escriu *L'Humanité*. I en aqueixa solidaritat ningú amaga egoismes, iniciant-se a cada pàtria la pròpia justícia.

Turatti i els seus socialistes criden a Orlando: No, Fiume no és pas italià; la Dalmàcia no és pas italiana. El president Wilson té raó.

Els socialistes francesos demanen an En Wilson s'hi oposi a l'anexió de les mines del Sarre i a l'ocupació de la ribera esquerra del Rin.

Els anglesos aproven les insurreccions egípcies i indostàniques.

No es lluitava per la llibertat? Doncs que la llibertat se generalitzi. No es volia el dret dels pobles? Doncs que's reconeixi el de tots els pobles. Fiume no és un cas isolat. Se diu Sarre, Egipte, la India, Irlanda.

Els francòfils que no veien en la guerra més que una pugesa bèlica, acusen an aquests principis de germanòfils. No, perquè comencem per a aplicar-los a Germània. Que la Posnània se incorpori altra volta a Polònia, el Slesvig a Dinamarca, l'Alsàcia i Lorena a França, com ja ho estan. Però que la llibertat no s'enfoqui solament a Alemanya. La guerra ha estat guanyada, però la guerra la perdrem si el món no s'arranja a la manera lliberal i si no es recomença l'avenç humà amb el mínim de possibilitats per a una altra guerra.

Els pobles, la part pensadora dels pobles, se regira contra els governs; però aquesta vegada els pobles tenen un procurador amb alt manament, En Wilson.

El descans dominical

—Home—li deia jo an En Pepito—no hi ha dret a fer-me anar en dia de festa amb una cara com un respall de quarter. ¿Perquè heu de tenir tancades les barberies els diumenges?

—I, doncs, que no som de Déu nosaltres? Els diumenges són per a disfrutar i no per a estar subjecte al jou del treball. Ja teniu prou temps durant els sis dies de la setmana per a fer-vos afeitar. El setè s'ha de descansar i qui diu descansar diu divertir-se.

Això m'ho deia En Pepito, fadrí barber, sortint del teatre la nit del diumenge passat. Desitjant sapiguer de quina manera va omplir el dia, vareig preguntar-li:

—I, i que tal; l'has divertit avui?

—Ja ho crec M'hi aprofitat de debò.

—Contam-ho, contam-ho.

—M'hi llevat, he anat a pendre un bany i a fer-me netejar les sabates. Després, prenent un pessetero he anat a cercar la flàvia i amb ella m'hi fet dur a l'estació de Sarrià.

—I cap a les Planes.

—Uva! A dinar a cal Rectoret com uns prínceps. Hem baixat a quarts de cinc, hem anat a pendre un refresc a la terrassa de la Lluna i cap a la *Bohemia Modernista*.

—A caragolar-hi un xotis oi?

—I tangos i fox-trots i tota mena de balls antics, moderns i de tota mena d'edats contant-hi la mitja. Ella estava cansada. Hem pujat al tramvia, l'he acompanyada a casa seva i després de fer un respopó a can Biel, cap al teatre falta gent.

—Un dia ben aprofitat.

—Es clar que sí! Era una injustícia i una iniquitat que un hom no tingués el diumenge ben seu. La festa dominical és sagrada i el proletariat peluqueril no podia aguantar la imposició d'haver d'afeitar els diumenges. Els barbers també són de Déu.

—Molt bé, noi. Però, escolta. I els banyistes, els llimpia-bòtes, els cotxers, els ferroviaris, els cuiners, els moços d'hôtel i de cafè, els músics, els del tramvia, els còmics i tota la munió de gent que tu has fet treba-

llar per a donar-te gust ¿que no són de Déu també?

En Pepito va quedar-se parat. Va mirar-me un moment i després va dir-me arronsant les espatlles.

—Sempre estàs per romansos, tú!

JEPH DE JESPUIS

CANCIONES PATRIÓTICAS

A LA GUARDIA NACIONAL

CORO

Viva el denuedo del nacional, siempre valiente, siempre leal.

Quando peligra nuestro distrito, al punto el grito de alarma da. Y congregando sus campeones, nuevos blasones corre a buscar.

Viva, etc.

Va, llega, vence y va consigo del enemigo la mortandad. Despavorido huye medroso el vil faccioso al ver su faz.

Viva, etc.

Prez de victoria es su estandarte, y baluarte del patrio hogar. Nobles, plebeyos, pueblos, ciudades, sus libertades le deberán.

Viva, etc.

Tales proezas cantará ufana la más lejana posteridad. Y agradecidos los corazones, mil bendiciones repetirán.

Viva, etc.

Els dos Ateneus

SEMPRE ha estat l'Ateneu de Madrid una tribuna sagrada, ja des dels temps d'Isabel II. És el nostre recó ginebrí—se deia. Avui ho torna a ésser. Per ell han desfilat ja En Lerroix, l'Indaleci Prieto i l'Oscar Pérez de Solís. Cruament han dissecat la vida política. Dalt de la seva tribuna han estat com uns servers predicadors laics.

El nostre Ateneu resta silenciós. De la junta als socis, fins pels que tenien una tradició lliberal, passa una corrent conservadora. Cap inquietud civil, cap idealitat generosa. L'Ateneu Barcelonès podria dir-se Cambra de la Propietat o Associació de Comptacorrentistes.

Dies enrera l'Ateneu, per la seva junta, va demanar al govern, firmant la petició amb altres societats econòmiques, «l'imperi inflexible de la llei». L'Ateneu és catalanista, i aquells dels seus socis que han permanescut fidels a l'ideal unitari, creient que deu extingir-se tot particularisme territorial, ens deien: Aquí teniu la vostra Catalunya catalanista. L'Ateneu té el català per idioma oficial, en català s'escriu el seu Butlletí i els seus documents, el regeixen elements nacionalistes, i no trenca el seu silenci més que per a firmar telegrams, junt amb el Foment i l'Institut Agrícola de Sant Isidre.

DESDE LA CARCEL

La gran igualadora

EN el siglo se llama así a la muerte, que es mentira que iguale a todos, porque unos son llevados al cementerio en coche, otros en furgón y otros a rastras; y el que tiene dinero para misas va al cielo, y el que no lo tiene va al infierno.

Más igualadora que la muerte es la cárcel, que es otra muerte.

Cuando yo ingresé en ella, un empleado de genio bronco y autoritario me dijo:

—Usted es un preso igual que los demás. Yo protesté. Ahora no protestaría.

Al principio me pasaba el día refunfuñando, gruñendo. No me quitaba la gorra delante de los empleados. Iba en la fila dando estirones y reculadas, como un potro al que se ha arreatado en una recua de burros.

Estas rebeldías cuestan aquí muchas bofetadas o el seguro descenso a sótanos con la correspondiente paliza.

A mi se limitaron, los señores empleados, a reprenderme agríamente y castigarme con privarme de paseo.

—Es cuestión de adaptación—me dijo el director.—El preso al llegar aquí, es como el caballo que nunca ha sido ensillado. Poco a poco admite la silla, el caballo, se deja montar, se acostumbra a los latigazos, a los espulzos. Se consuma la doma.

Aunque parezca mentira, así es. Al mes de picadero, yo me he vuelto calladico, modosico. No voy ya con las manos en los bolsillos. Me cuadro ante los empleados y les llamo «don Fulano, don Mengano».

Si ahora me dijeran que yo soy un preso como los demás, no me sulfuraría.

No me importa ya que me llamen «ese», «el número tantos», «la letra K».

No me molesta que me mezclen con los otros. Recientemente comparecí ante la Audiencia, en la visita de cárceles, junto con el asesino de la plaza de Lavapies. No le hice caso confraternicé con él y le di la mano al separarnos.

Cada vez me acerco más a esos sin ventura y me siento más hermano de ellos, más igual suyo en el infortunio, en la desnudez, en nuestra común condición de parias, de proscritos de la sociedad.

Cada día, entre nosotros las diferencias se borran más, se acortan más las distancias.

Las visitas que vienen de la calle y que no me conocen, ya no nos distinguen. Soy un preso más. Como los otros, exactamente igual que los otros, ante los hombres y ante la justicia de los hombres.

Como los que robaron y los que mataron, lo hago todo a toque de corneta.

Como ellos, voy sin afeitar, sin peinar, sin lavar, sin bañar, con las uñas largas, con el traje arrugado y deshilachado, con la ropa interior negra.

Como ellos, tengo un mirar pardo, esquivo, lleno de foscura.

Como ellos, el color del rancho se me extiende por la cara: el blanco sucio del arroz, la palidez de las judías, la amarillez del tocino, de las patatas, del bacalao.

Como a ellos, la dureza de la cama y la oscuridad de la celda me endurece y me en sombrece el alma.

Como ellos, almaceno odio y planito propósitos antisociales, que darán su cosecha.

ANGEL SAMBLANCAT

Madrid, Prisión de la Moncloa

Notes de fora

Rajadell. En les «Notes de fora» del número darrer insertava LA CAMPANA una correspondència de Rajadell.

Informats per persona que mereix a la casa tot el crèdit, podem assegurar que la correspondència conté conceptes i apreciacions que no són del tot verídiques.

Si aquestes apreciacions són totes tan exactes com la del regionalisme del senyor «Quirico»—vol dir Quirino?—pleguem.

Es convenient que la col·laboració espontània de fora s'hi fixi una mica.

L'abdicació d'En Jaumet

Al fi el noi gran d'En Carles Xapa, cansat del viure de solter, a una princesa jove i guapa determinà fer sa muller. Per decidir-se a semblant cosa, s'hi haurà pensat i repensat! ell que la vida li era hermosa solterejant emancipat!
 ¡Ell qu'era lloca foribonda de tant cadell requeteril que la ciutat embruta, inonda no poguent fer guerra civil!
 Ell que allunyat de nostra terra era un valent de pim, pam, pum, i era arrauxat, i amic de guerra

per fer-la encesa a tota llum!
 ¡Ell que deixà esclatar els odís dels seus amics, contra els aliats, i ara ens explica uns episodis no per creguts menys desbarrats!
 Ell que ha renyit amb el gran Mella i altres capgrossos clericals, i s'ha tornat un xic femella (com a devot de fermes ideals) fart de la vida solterona.
 s'ha cansat d'ésser pretendent, vol la tiara i la corona, vol nova llar i lliit calent.
 No vol sè heroi d'Oroquieta, ni espera perdre altre toisó, ni vol portar a sa genteta a la muntanya sense tó.

L'hem vist amb molta transigència, dels vells amics en detriment.
 —Compti amb la nostra humil presència si acas se casa civilment.

J. COSTA I POMÉS

Sonata LXIX

HA SIGUT REVISAT PER

LA CENSURA MILITAR

parlarem de política estrangera que és lo més pràctic i pots dir tant mal com vulguis sense por de que diran ni de que l'amo t'estira la corda o te planta una verdagassada.

Veiam amb això de l'Orlando el rabiós i en Wilson el justicier, com s'acabarà la cosa. El cèlebre D'Annunzio ja comença a fer el ximple amb nous missatges i telegrams, però això a mi no m'enterneix i trobo que la Itàlia s'assembla a la mar en allò de que:

quan més té més brama.

No ho sé, però trobo que si algú no té dret a queixar-se en la repartidora, que vindrà al final de la guerra, és precisament Itàlia que's trobarà guanyant, després d'haver perdut sempre, que de bones a primeres s'hauria acontentat amb la meitat de lo que ara li donen i que ara fa rosegons de un pa que s'hauria menjat a crema dent, no fa dos anys.

Me sembla que nosaltres els espanyols, també tindriem que demanar quelcom pels sacrificis fets durant la guerra. Potser ens tornarien les Filipines, ara que ja estan ben administrades, i no hi han frares. No se perquè no ho provem? Tan bonic que faria!

Endemés és tard i vol ploure, no tant com dimarts al vespre, que allò fou abusar, però vol ploure, amb això bevem i a casa *Mandar*.

MORITZ IX

Notes primaverals

Sobre l'obertura de les Corts

CRITERIS I OPINIONS

UN DE LA DRETA

—Obriu-les!... Però que, atesa la gravetat del moment, es limitin a resoldre lo més important i urgent. Res de polèmiques llargues ni de tocà a lo que cou: quatre paraules ben dites, dugues votacions... i prou.

UN DE L'ESQUERRA

—Volem desvaneixè boires, volem parlar amb amplitud, volem discutir les crisis que en quatre mesos hi ha hagut. Volem llum, volem taquígrafs, volem cridar: «visca En Prim!», volem destapar les vàlvules i volem gresca i xim xim...

UN ALBISTA

—Si s'obren i el nostre quefe pot portar la discussió allà on ell té la rateta, pobre de la situació!... Cop a aquest, cop a aquell altre, sense deixar res per verd, amb tres proposicions hàbils ens fem amos del poder.

UN ROMANONISTA

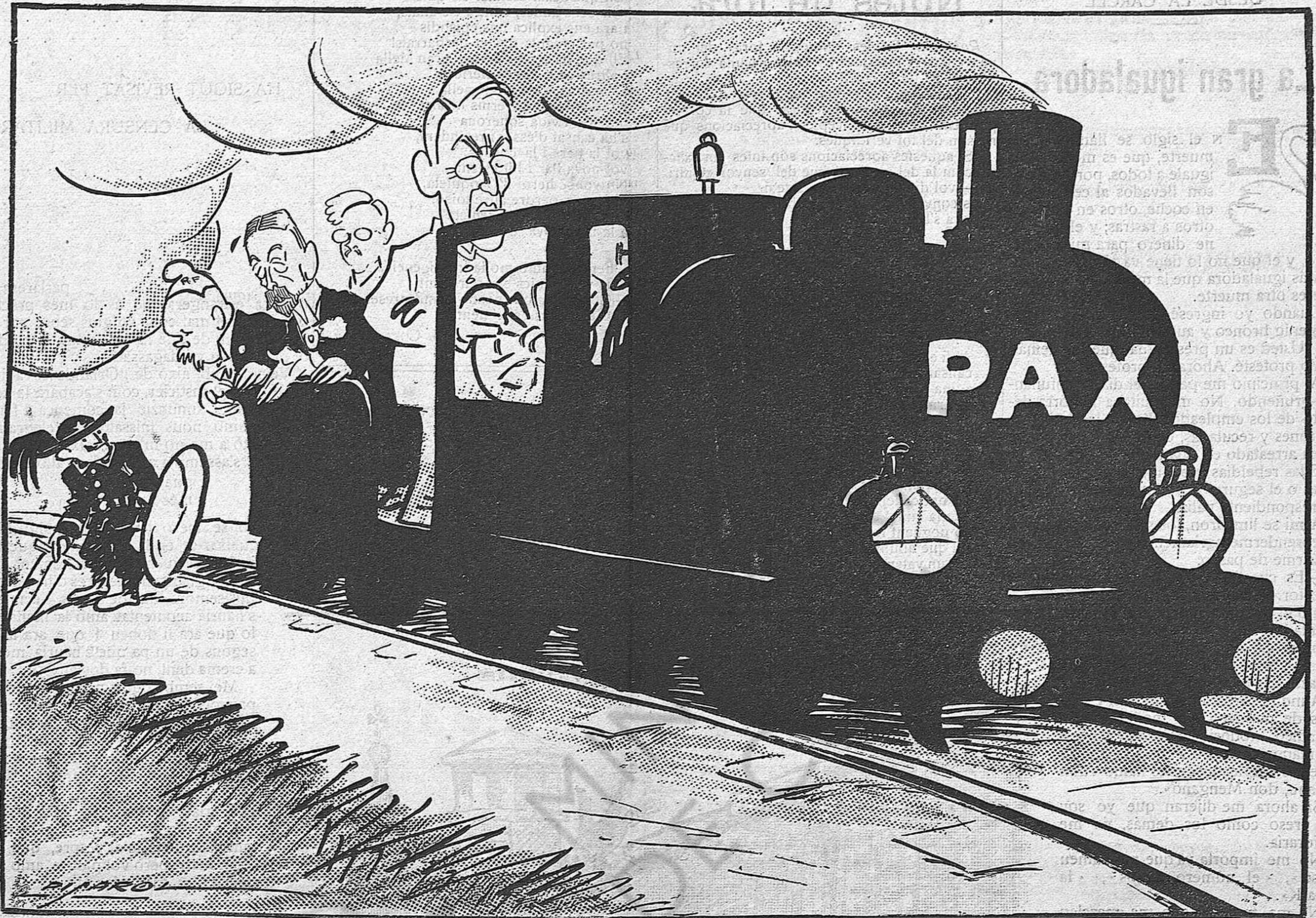
—A mi m'és igual que s'obrin o que no s'obrin. Al fi, jo en elles haig de dir sempre lo que'l comte em faci di. Per lo tant, que ell no's destapi, mostrant clara sa opinió, sobre això de l'obertura, jo no dic ni sí ni no.

Aquest número ha passat per la censura militar

—Ai, quin niuet tan bufó tenim a sota de casa!...

—No t'hi encaparris Tomasa, que el nostre encara és millò.

EL TREN DE LA PAU

—Au, home, què fas?... Encara hi ets a temps si vols venir.

UN PARE DE FAMILIA

—Per més que li dono voltes i el miro per tots costats, és per mi, aquest, un problema farcit de dificultats. Voleu obrir les Corts?... *Bueno*. I, ja obertes, què fareu? Abundaran les patates? L'oli, baixará de preu?

UN BROMISTA

—Si, si, que s'obrin, que s'obrin! Tenim sed d'amenitat!... Que s'aixequi En Romanones a aclamar la llibertat!... Que'l brau Gasset ens distregui amb un número bonic!... Al menys, ja que se'ns rifen, que'ns diverteixin un xic.

UN MAL PENSAT

—Jo, en això, imito al borrarro que sempre solia dir: «Veureu com tot això acaba augmentant el preu del vi». D'obrir-se les Corts, com sembla que's tracta en certes regions, veureu com tot això acaba pujant les contribucions.

UN HOME DE BON SENTIT

—Si les Corts han de reunir-se per estudiar seriament lo que al país interessa, que s'obrin. Perfectament! Però si lo que es prepara és una nova edició dels «grans discursos» de sempre, tancades estan milló.

C. GUMÁ

Aquest número ha sigut censurat

REPICS

TORNA a escassejar, en els mercats de Barcelona, la carn de vedella. Al preu que està, la veritat és que per a la quasi totalitat dels ciutadans els és indiferent que n'hi hagi com que no.

Tant mateix no estem per a requisits que «quitan» la lleugeresa.

Segons un diari madrileny, a Suècia, país neutre com Espanya, el paper se ven ja a un preu baratíssim.

Què hi vols fer, estimat colega!... Nosaltres no tenim tanta sort. Encara el comprem tres vegades més car de lo que anava abans de la guerra. Conseqüència de disfrutar governs d'altura. Ex!... quin fastic!

I de l'Ajuntament, què? Si tot allò s'aprova, fills de Déu!... quina hecatombe!...

Hauria sigut el *acabose*. Uns i altres mai més se'n aixequen. Estàtua del Senyor Esteve al mig de la Plaça de Catalunya...

Ah!... I mai més tornar a parlar de reivindicacions catalanes. Que per ara... ah!... ja dormen una són ben dolça.

D'espectacles: En el teatre *Eldorado* acaba de debutar En Maieroni, un cèlebre il·lusionista.

Em penso que en el país de Joan Espanyol, no farà gaire forrolla. Fa tant temps que vivim de il·lusions, que aquestes coses ja no'ns impressionen.

S'enteraren de la conferència política de don Alacandro a l'«Ateneo» de Madrid?...

La general opinió sembla estar conforme amb que aquest senyor va de dret a demanar el poder.

Ell i don Melquiades s'ho tindran de fer a palletes així que caigui En Maura.

Per mi que s'hi enfilin tots dos. Un sol no té prou talla?... Doncs tots dos.

Enganxats pel llombrigo!

En la secció de *Religiosas* del meu diari veig que l'altre dia un cèlebre jesuïta va donar una conferència sobre aquest tema: «El Diluvio».

Quina honra per al colega de la Plaça Reial!... Mai se podia pensar que els enemics li fessin la propaganda.

Llegeixo:

«Llegó ayer a esta ciudad el senyor governador civil de Soria.»

Benvingut, senyor foraster.

Però la més elemental franquesa ens obliga a confessar que, de Soria, ens en agrada més la *mantequilla* que els governadors.

L'altra vetlla, en una societat del carrer de Paradís, va celebrar-se una conferència pública sobre aquest tema:

«L'excursionisme davant de l'Autonomia».

Un amic nostre que ara, amb motiu de determinades concomitancies, s'ha separat de la *Lliga*:

—Ja se de quin excursionisme es tracta: de les carreres a peu.

Realment, a cada excursió ens en allunyem una mica més.

El «Círculo Liberal Monárquico» ha col·locat uns papers blancs als seus balcons.

Es que han posat casa de dispeses?... Es que lloguen habitacions moblades a pesseta i a sis rals?...

No.

Es que acaba de fusionar-se amb l'«Unió Monárquica Nacional».

Han fet com aquestes famílies que s'ajunten per a que el pis els surti baratet.

Sis bisbes, *nada menos*, s'han reunit a València amb motiu de les festes dedicades a Sant Vicens Ferrer.

Els *chés* de la ciutat del Turia deuen haver badat com uns camalluents.

Sis bisbes! Sis bisbes i el Nunci. Que fan la mitja dotzena de frare.

I després diuen que aquella gent és exaltada!..

Aquest número ha passat per la censura militar

S'ha fixat una nova taxa per als ous. Inútil dir, per això, que continuen caríssims. Es clar, com que n'hi han tan pocs en aquesta terra.

Fins que ens vinguin de Turquia estarem així.

Diàleg cullit al vol:

—Papá... sabria dir-me què vé a ésser això del bastó de mariscal?...

—Es aquell bastó que es dona als generals perquè s'hi apoin quan ja no poden caminar.

Un vicari de ciutat anà a visitar a un vell amic, rector de poble.

—I no et cansa el no fer res?...—li preguntà.

—Home, de vegades sí que'm cansa.

—I aleshores, què fas?

—Aleshores m'hi agec per a descansar.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8